# Jordi Carrió

Som el que som. Som les ciutats que habitem, som la llengua que parlem, som la casa on vivim, som el que somiem i el que desitgem, som els indrets on hem viatjat, som els llibres que hem llegit, som la gent que estimem i som també aquella eterna claredat que perdura durant molt de temps entre nosaltres, quan la presència física dels nostres amics s'esvaeix per sempre en el no-res. Som també aquesta mancança.

Però paradoxalment és una mancança que suma, perquè, al llarg de la nostra vida, hem anat incorporant alguna cosa d'ells en nosaltres.

Són amics, familiars, gent que hem conegut de pas i que ens ha deixat alguna empremta seva en la nostra manera de ser. Ens adonem fugaçment de la seva presència en un gest que fem davant del mirall, en una paraula dita, o en la manera que tenim de dir No o de dir Sí.

Ells, els morts estimats, habiten en nosaltres, com fantasmes plàcids i complaents. En un moment donat, tanques els ulls i els veus. T'interpel·len, dialoguen amb tu, et diuen el que has de fer i el que no, i, finalment, et recorden que un dia tu també seràs com ells, pols de l'univers en la consciència d'algú altre. Ells, els absents, són presents en nosaltres.

Avui he d'afegir una absència, he d'incorporar el record inesborrable d'en Jordi Carrió, mestre, gestor cultural i poeta, un home de cultura i de la cultura, un home que estimava la seva ciutat i el seu país, fidel als que havien estat fidels, i generós amb tots, fins i tot amb els que havíem fet poc per merèixer la seva amistat i la seva confiança.

Ara jo també seré ell, serraré les dents dibuixant mig somriure i aclucaré els ulls amb murrieria com ell ho feia, i ens haurem de partir, finalment, els dies que vindran.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/01/06/jordi-carrio/888524.html?utm_source=rss